

Ah, bil je prikovan na to pošast in ni ga pustila iz svoje oblasti . . . bil je prikovan nanjo, kakor je prikovan sibirski zločinec na svojo samokolnico! . . .

Včasi se je bil s pestjo po čelu, kakor bi si bil hotel pregnati iz glave neumne misli, jokal je včasi in ihtel, a pomagati si ni mogel . . .

Bil je suženj, s težkimi verigami priklenjen suženj . . . človek, ki je izgubil nebeško prostost . . .

(Konec prihodnjič.)

* * *

Sonet.

Nasmehnila se mi je zlata vesna,
ivanjščice žare se po vrteh,
tajinstveno šuštelala je v vrhah
iz daljnih krajev sapica objestna.

Ti deklica, čarovnica prelestna —
zagledal iskro v tvojih sem očeh,
krog mene trepetala razkošje, smeh
in žarkov polna mi je izba tesna.

Jetnik je koprnel v globoki ječi,
hitela mimo lin sta noč in dan
enakomerno — on ni vedel kdaj.

Pa prileti od juga ptič droban,
in njega spevi sladko hrepeneči
zanesli so v temnico zlati maj.

Petruška.

Oj te koravde rdeče.

Oj te koravde rdeče,
ves tvoj vrat so pokrile!
Kakor verige goreče,
bodo roké mi vklenile.

Dobro to vem, satanela.
Ali da enkrat ovijem,
róke krog tvojega téla,
rad vso svobodo zapijem!

A. Gradnik.